

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 393/2018-19

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 17. októbra 2018 predbežne prerokoval sťažnosť spoločnosti INKASO Pohľadávok, spol. s r. o., Hronského 2712, Vranov nad Topľou, zastúpenej advokátom JUDr. Róbertom Gombalom, P. Rádayho 14/A, Lučenec, ktorou namieta porušenie svojich základných práv podľa čl. 20 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, ako aj práv podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v konaniach vedených pod sp. zn. 6 ECdo 4/2018, 3 ECdo 3/2018, 1 Oboer 39/2017, 8 ECdo 17/2017, 7 ECdo 10/2018, 6 ECdo 6/2018, 1 ECdo 19/2017, 6 ECdo 3/2018, 3 ECdo 8/2018, 1 ECdo 25/2017, 4 ECdo 3/2018, 6 ECdo 5/2018, 3 ECdo 6/2018, 5 Oboer 9/2018, 1 Oboer 44/2017, 1 Oboer 7/2018 v spojení s postupom Krajského súdu v Košiciach v konaniach vedených pod sp. zn. 15 CoE 752/2016, 12 CoE 91/2017, 15 CoE 758/2016, 14 CoE 698/2016, 16 CoE 123/2017, 16 CoE 645/2016, 15 CoE 598/2016, 12 CoE 612/2016, 13 CoE 615/2016, 15 CoE 732/2016, 7 CoE 2/2017, 17 CoE 91/2017, 14 CoE 648/2016, 17 CoE 633/2016, 12 CoE 542/2016, 12 CoE 596/2016, a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť spoločnosti INKASO Pohľadávok, spol. s r. o., o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

Odôvodnenie:

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 27. júna 2018 doručená sťažnosť spoločnosti INKASO Pohľadávok, spol. s r. o. (ďalej len „sťažovateľka“), ktorou namieta porušenie svojich základných práv podľa čl. 20 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), ako aj práv podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) a čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dodatkový protokol“) postupom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) v konaniach vedených pod sp. zn. 6 ECdo 4/2018, 3 ECdo 3/2018, 1 Oboer 39/2017, 8 ECdo 17/2017, 7 ECdo 10/2018, 6 ECdo 6/2018, 1 ECdo 19/2017, 6 ECdo 3/2018, 3 ECdo 8/2018, 1 ECdo 25/2017, 4 ECdo 3/2018, 6 ECdo 5/2018, 3 ECdo 6/2018, 5 Oboer 9/2018, 1 Oboer 44/2017, 1 Oboer 7/2018 (ďalej len „napadnuté konania najvyššieho súdu“) v spojení s postupom Krajského súdu v Košiciach (ďalej len „krajský súd“) v konaniach vedených pod sp. zn. 15 CoE 752/2016, 12 CoE 91/2017, 15 CoE 758/2016, 14 CoE 698/2016, 16 CoE 123/2017, 16 CoE 645/2016, 15 CoE 598/2016, 12 CoE 612/2016, 13 CoE 615/2016, 15 CoE 732/2016, 7 CoE 2/2017, 17 CoE 91/2017, 14 CoE 648/2016, 17 CoE 633/2016, 12 CoE 542/2016, 12 CoE 596/2016 (ďalej len „napadnuté konania krajského súdu“).

2. V sťažnosti a jej prílohách sťažovateľka ako oprávnená uvádza: *«Okresný súd Spišská Nová Ves vydal vo všetkých 16 prípadoch, ktorých sa týka táto sťažnosť na základe návrhu sťažovateľa (v exekučnom konaní vystupujúceho ako oprávneného) poverenie pre súdneho exekútora na vymoženie istiny s príslušenstvom, a to na základe exekučného titulu, ktorým bol zmenkový platobný rozkaz príslušného krajského súdu... Na základe takto vydaných poverení boli vedené vo všetkých 16 prípadoch, ktorých sa týka táto sťažnosť, exekúcie súdnym exekútorom...»*

Okresný súd Spišská Nová Ves ako súd prvej inštancie exekúcie vo všetkých 16 prípadoch, ktorých sa týka táto sťažnosť zastavil podľa ustanovenia § 57 ods. 1 písm. m) Exekučného poriadku hoc sťažovateľ ako oprávnený, ktorý svoje právo zo zmenky preukázal nepretržitým radom indosamentov, doplnil návrh na vykonanie exekúcie podľa § 243 ods. 6 Exekučného poriadku. Súd prvej inštancie uviedol, že tvrdenia oprávneného v doplnení návrhu na vykonanie exekúcie považoval za nepreukázané a neprihliadol na argumentáciu sťažovateľa ako oprávneného, že dôkazy týkajúce sa vlastného vzťahu s povinným nevie priložiť z dôvodu, že spoločnosť [REDAKOVANÉ], o ktorej nadobudol nepretržitým radom indosamentov zmenku medzičasom zanikla a oprávnený vzhľadom na právny stav platný do 22.12.2015 nebol povinný v zmysle žiadneho právneho predpisu platného v Slovenskej republike preukazovať vlastný vzťah s povinným a preto v jeho držbe má len zmenku, zmenkový platobný rozkaz a dokumentáciu týkajúcu sa vymáhania pohľadávky po vydaní súdneho rozhodnutia, ktorým sa priznal nárok zo zmenky proti povinnému. Súd prvej inštancie sa tiež v uznesení o zastavení exekúcie nevysporiadal s argumentáciou oprávneného, že vzhľadom na abstraktný charakter zmenky vyplývajúci z právneho stavu platného v čase podávania návrhu na vykonanie exekúcie nie je podľa oprávneného možné od neho v roku 2016 žiadať doplnenie návrhu na vykonanie exekúcie pod sankciou zastavenia exekučného konania, pretože pokiaľ by došlo k zastaveniu exekúcie išlo by o aplikáciu neprípustnej retroaktivity...

Sťažovateľ ako oprávnený podal proti všetkým rozhodnutiam o zastavení exekúcie, vo všetkých 16 prípadoch, ktorých sa týka táto sťažnosť, odvolanie, o ktorom rozhodol Krajský súd v Košiciach tak, že všetky rozhodnutia o zastavení exekúcie jeho uzneseniami potvrdil, pričom k odvolacím dôvodom oprávneného uviedol, že v danom prípade sa nejedná o retroaktivitu, pretože zákonné ustanovenie § 39 ods. 4 Exekučného poriadku stanovilo oprávnenému povinnosť do budúcnosti, t.j. v lehote 30 dní od účinnosti zákona č. 438/2015 Z.z., ktorým bol zmenený a doplnený Exekučný poriadok (t.j. do 30 dní odo dňa 23.12.2015) opísať rozhodujúce skutočnosti, týkajúce sa vlastného vzťahu oprávneného (resp. vlastného vzťahu jeho právneho predchodcu) s povinným. Krajský súd v Košiciach ako odvolací súd sa v jeho potvrdzujúcich uzneseniach nevysporiadal však vôbec s tým, že oprávnený zrozumiteľným spôsobom v jeho odvolaniach vysvetlil prečo ako právny nástupca pôvodného majiteľa zmenky nevie opísať rozhodujúce skutočnosti, týkajúce sa

vlastného vzťahu oprávneného (resp. vlastného vzťahu jeho právneho predchodcu) s povinným a to vzhľadom na to, že podľa právneho stavu platného do 22.12.2015 nebol povinný v zmysle žiadneho právneho predpisu platného v Slovenskej republike preukazovať vlastný vzťah s povinným a medzičasom pôvodný oprávnený zanikol...

Oprávnený podal proti uzneseniam Krajského súdu v Košiciach vo všetkých 16 prípadoch, ktorých sa týka táto sťažnosť, dovolania, o ktorých rozhodol Najvyšší súd Slovenskej republiky uzneseniami, ktorými všetky dovolania oprávneného odmietol podľa ustanovenia § 447 Civilného sporového poriadku (ďalej aj C.s.p.), v zmysle ktorého dovolací súd odmietne dovolanie, ak smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je dovolanie prípustné, pričom dôvod neprípustnosti dovolania videl Najvyšší súd Slovenskej republiky v niektorých prípadoch v tom, že dovolanie v exekučnej veci pre nesprávne právne posúdenie veci v zmysle ustanovenia § 421 ods. 2 C.s.p. vylúčená aj proti rozhodnutiu exekučného súdu, ktorým tento rozhodol o odvolaní proti uzneseniu exekučného súdu o zastavení exekúcie, pretože uznesenie o zastavení exekúcie sa rovná svojimi účinkami uzneseniu o zastavení konania v sporovom konaní a v niektorých prípadoch v tom, že dovolania oprávneného smerovalo proti potvrdzujúcemu výroku odvolacieho súdu o peňažnom plnení, ktorá neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy. Najvyšší súd Slovenskej republiky sa z dôvodu odmietnutia dovolaní teda tiež vôbec nezaoberal meritórnymi dôvodmi podaných dovolaní...

... Najvyšší súd Slovenskej republiky nesprávne vyhodnotil neprípustnosť podaných dovolaní oprávneného, pretože na rozhodovanie v exekučnom konaní nesprávne aplikoval buď ustanovenie § 357 písm. a) Civilného sporového poriadku a podľa sťažovateľa si nesprávne vyložil, že uznesenie o zastavení exekúcie sa rovná svojimi účinkami uznesenou o zastavení konania v sporovom konaní a preto potom nesprávne odmietol podané dovolanie podľa ustanovenia § 447 písm. c) Civilného sporového poriadku, alebo nesprávne aplikoval ustanovenie § 422 ods. 1 písm. a) Civilného sporového poriadku v zmysle ktorého dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy, pričom sťažovateľ zastáva názor, že na exekučné konanie nie je možné z hľadiska posudzovania prípustnosti dovolania uplatniť „bagatelný cenzus“ zavedený ustanovením § 422 ods. 1 písm. a) Civilného sporového poriadku, pričom je zrejmé, že napadnutý výrok odvolacieho

súdu v posudzovanom prípade nehovorí nič o peňažnom plnení, ale potvrdzuje rozhodnutie o zastavení exekúcie, nie o peňažnom plnení. Takýmto nesprávnym postupom došlo zo strany porušovateľa 1 - Najvyššieho súd Slovenskej republiky podľa sťažovateľa k nesprávnemu odmietnutiu podaných dovolaní a odmietnutiu súdnej ochrany oprávneného a tým aj k odmietnutiu ochrany jeho práva vlastníť majetok...

... vlastný vzťah s povinným vyplýva zo zmluvy uzavretej medzi povinným a spoločnosťou [REDAKOVANÉ], že v čase základných súdnych konaní neplatila v Slovenskej republike právna úprava, ktorá by umožňovala, resp. ukladala súdom posudzovať právny vzťah povinného a spoločnosti [REDAKOVANÉ] ako právny vzťah zo spotrebiteľskej zmluvy a preto opätovný prieskum právoplatných a vykonateľných rozhodnutí neprichádza v exekučnom konaní do úvahy...

... sťažovateľ doklady zo základných konaní nemal, spoločnosť [REDAKOVANÉ] zanikla v roku 2005 a ani od tejto spoločnosti sa teda novelou Exekučného poriadku stanovené podklady vo všetkých 16 prípadoch, ktorých sa týka táto sťažnosť, zabezpečiť nedali...

... v exekučných konaniach vo všetkých 16 prípadoch, ktorých sa týka táto sťažnosť, po novele Exekučného poriadku nemohlo vyjsť najavo, že vymáhaný nárok vznikol v súvislosti so spotrebiteľskou zmluvou, pretože v čase základných konaní ani neplatila právna úprava spotrebiteľských zmlúv, a to z dôvodu, že k uzavretiu zmlúv medzi povinným a spoločnosťou [REDAKOVANÉ] došlo pred rokom 2004...

Sťažovateľ vo všetkých 16 prípadoch, ktorých sa týka táto sťažnosť uplatnil mimoriadny opravný prostriedok (dovolanie), spôsobilý zabezpečiť ochranu jeho práv, no Najvyšší súd Slovenskej republiky ho následne odmietol ako neprípustný a preto je lehota na podanie sťažnosti ustanovená v § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde podľa sťažovateľa zachovaná aj vo vzťahu k predchádzajúcemu právoplatnému rozhodnutiu všeobecného súdu - Krajského súdu v Košiciach (podľa názorov napr. IV. ÚS 195/2010, III. ÚS 227/2010, I. ÚS 276/2010, IV. ÚS 481/2011). Z dôvodu, že sťažovateľ považuje za nesprávne rozhodnutie o odmietnutí jeho dovolaní domáha sa ochrany voči porušovateľovi 1 - Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky a pokiaľ Ústavný súd Slovenskej republiky pochybenie v konaní porušovateľa nezistí, navrhuje sťažovateľ, aby Ústavný súd

Slovenskej republiky preskúmal rozhodnutia Krajského súdu v Košiciach ako porušovateľa 2...

Sťažovateľ podáva túto sťažnosť spoločne v 16 prípadoch a to z dôvodu, že v minulosti už boli jeho sťažnosti, ktoré podal vždy v jednom prípade konkrétnej exekúcie, Ústavným súdom Slovenskej republiky odmietnuté ako zjavne neopodstatnené a to s argumentáciou, že každú posudzovanú jednotlivú vec, pri ktorej sťažovateľ podával sťažnosť považoval Ústavný súd Slovenskej republiky za bagatelnú vec a preto v súlade s jeho doterajšou judikatúrou nemal u sťažovateľa za splnenú podmienku na poskytnutie ústavnej ochrany pre sťažovateľa (napr. vec sťažovateľa sp. zn. I. ÚS 51/2018, III ÚS 730/2017).

Sťažovateľ podaním tejto sťažnosti v spoločne 16 prípadoch, ktoré sú skutkovo a aj právne totožné preukazuje Ústavnému súdu Slovenskej republiky, že v jeho prípade sa nejedná o zásah do jeho práv, ktorý by bol nepodstatný a pre sťažovateľa bagatelný...

... len v 16 prípadoch, ktorých sa táto sťažnosť týka vymáhal od povinných na istine pohľadávky spoločne sumu 1.460,45 €, ktorá s príslušenstvom pohľadávky vo výške 3.552,57 € činí pre sťažovateľa spoločne sumu 5.013,02 €, t.j. priemerne vo výške viac ako 300 € v jednom prípade...

Pritom sťažovateľ... vymáha pohľadávky, ktoré má priznané exekučnými titulmi v rámci zmenkových konaní a pôvodného veriteľa [REDAKOVANÉ] v počte niekoľkých stovák prípadov. Pokiaľ teda súdy rozhodnú o zastavení týchto exekúcií bude sťažovateľ na jeho majetku ukrátený o značný majetok, pričom nie je zanedbateľné, že sťažovateľovi v prípade zastavení exekúcií hrozí aj to, že bude zaviazaný na zaplatenie trov týchto exekučných konaní.

S poukazom na vyššie uvedené sťažovateľ zastáva názor, že... hoc jednotlivé konania by sa mohli vyhodnocovať ako badateľné spory, no sťažovateľ je konaním všeobecných súdov zasiahnutý v mimoriadne vážnom rozsahu.»

3. Sťažovateľka navrhuje, aby ústavný súd jej sťažnosti vyhovel a vydal tento nález:

„Základné práva sťažovateľa - obchodnej spoločnosti INKASO Pohľadávok, spol. s.r.o., spoločnosť zapísaná v Obchodnom registri OS Prešov, oddiel Sro, vložka č. 31661/P, sídlo: Hronského 2712, 093 01 Vranov nad Topľou, [REDAKOVANÉ] podľa čl. 20 ods. 1

a čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práv podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky vo veciach vedených pod spis. zn. 6 ECdo/4/2018, spis. zn. 3 ECdo/3/2018, spis. zn. 1 Oboer/39/2017, spis. zn. 8 ECdo/17/2017, spis. zn. 7 ECdo/10/2018, spis. zn. 6 ECdo/6/2018, spis. zn. 1 ECdo/19/2017, spis. zn. 6 ECdo/3/2018, spis. zn. 3 ECdo/8/2018, spis. zn. 1 ECdo/25/2017, spis. zn. 4 ECdo/3/2018, spis. zn. 6 ECdo/5/2018, spis. zn. 3 ECdo/6/2018, spis. zn. 5 Oboer/9/2018, spis. zn. 1 Oboer/44/2017, spis. zn. 1 Oboer/7/2018, boli porušené.

Ústavný súd uznesenia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky spis. zn. 6 ECdo/4/2018 zo dňa 27.03.2018, spis. zn. 3 ECdo/3/2018 zo dňa 22.02.2018, spis. zn. 1 Oboer/39/2017 zo dňa 04.04.2018, spis. zn. 8 ECdo/17/2017 zo dňa 20.12.2017, spis. zn. 7 ECdo/10/2018 zo dňa 21.03.2018, spis. zn. 6 ECdo/6/2018 zo dňa 23.04.2018, spis. zn. 1 ECdo/19/2017 zo dňa 31.01.2018, spis. zn. 6 ECdo/3/2018 zo 27.03.2018, spis. zn. 3 ECdo/8/2018 zo dňa 26.04.2018, spis. zn. 1 ECdo/25/2017 zo dňa 27.03.2018, spis. zn. 4 ECdo/3/2018 zo dňa 22.02.2018, spis. zn. 6 ECdo/5/2018 zo dňa 23.04.2018, spis. zn. 3 ECdo/6/2018 zo dňa 11.04.2018, spis. zn. 5 Oboer/9/2018 zo dňa 17.04.2018, spis. zn. 1 Oboer/44/2017 zo dňa 22.03.2018, spis. zn. 1 Oboer/7/2018 zo dňa 04.04.2018 ruší a veci spis. zn. 6 ECdo/4/2018, spis. zn. 3 ECdo/3/2018, spis. zn. 1 Oboer/39/2017, spis. zn. 8 ECdo/17/2017, spis. zn. 7 ECdo/10/2018, spis. zn. 6 ECdo/6/2018, spis. zn. 1 ECdo/19/2017, spis. zn. 6 ECdo/3/2018, spis. zn. 3 ECdo/8/2018, spis. zn. 1 ECdo/25/2017, spis. zn. 4 ECdo/3/2018, spis. zn. 6 ECdo/5/2018, spis. zn. 3 ECdo/6/2018, spis. zn. 5 Oboer/9/2018, spis. zn. 1 Oboer/44/2017, spis. zn. 1 Oboer/7/2018 vracia Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky na ďalšie konanie.“

4. Sťažovateľka navrhuje, aby v prípade, ak ústavný súd nezistí porušenie jej práv postupom najvyššieho súdu, jej sťažnosti vyhovel a vydal tento nález: „Základné práva sťažovateľa - obchodnej spoločnosti INKASO Pohľadávok, spol. s r.o., spoločnosť zapísaná v Obchodnom registri OS Prešov, oddiel Sro, vložka č. 31661/P, sídlo: Hronského 2712, 093 01 Vranov nad Topľou, [REDACTED] podľa čl. 20 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práv podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv

a základných slobôd a podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Krajského súdu v Košiciach vo veciach vedených pod spis. zn. 15CoE/752/2016, spis. zn. 12CoE 91/2017, spis. zn. 15CoE/758/2016, spis. zn. 14 CoE/698/2016, spis. zn. 16 CoE/123/2017, spis. zn. 16 CoE/645/2016, spis. zn. 15 CoE/598/2016, spis. zn. 12 CoE/612/2016, spis. zn. 13 CoE/615/2016, spis. zn. 15 CoE/732/2016, spis. zn. 7 CoE/2/2017, spis. zn. 17 CoE/91/2017, spis. zn. 14 CoE/648/2016, spis. zn. 17 CoE/633/2016, spis. zn. 12 CoE/542/2016, spis. zn. 12 CoE/596/2016, boli porušené.

Ústavný súd uznesenia Krajského súdu v Košiciach spis. zn. 15CoE/752/2016 zo dňa 25.05.2017, spis. zn. 12CoE 91/2017 zo dňa 27.07.2017, spis. zn. 15CoE/758/2016 zo dňa 25.05.2017, spis. zn. 14 CoE/698/2016 zo dňa 20.04.2017, spis. zn. 16 CoE/123/2017 zo dňa 28.06.2017, spis. zn. 16 CoE/645/2016 zo dňa 21.12.2017, spis. zn. 15 CoE/598/2016 zo dňa 29.12.2016, spis. zn. 12 CoE/612/2016 zo dňa 27.07.2018, spis. zn. 13 CoE/615/2016 zo dňa 19.01.2017, spis. zn. 15 CoE/732/2016 zo dňa 13.07.2017, spis. zn. 7 CoE/2/2017 zo dňa 31.01.2017, spis. zn. 17 CoE/91/2017 zo dňa 28.08.2017, spis. zn. 14 CoE/648/2016 zo dňa 20.04.2017, spis. zn. 17 CoE/633/2016 zo dňa 28.02.2017, spis. zn. 12 CoE/542/2016 zo dňa 30.12.2016, spis. zn. 12 CoE/596/2016 zo dňa 30.12.2016 ruší a veci spis. zn. 15CoE/752/2016, spis. zn. 12CoE 91/2017, spis. zn. 15CoE/758/2016, spis. zn. 14 CoE/698/2016, spis. zn. 16 CoE/123/2017, spis. zn. 16 CoE/645/2016, spis. zn. 15 CoE/598/2016, spis. zn. 12 CoE/612/2016, spis. zn. 13 CoE/615/2016, spis. zn. 15 CoE/732/2016, spis. zn. 7 CoE/2/2017, spis. zn. 17 CoE/91/2017, spis. zn. 14 CoE/648/2016, spis. zn. 17 CoE/633/2016, spis. zn. 12 CoE/542/2016, spis. zn. 12 CoE/596/2016 vracia Krajského súdu v Košiciach na ďalšie konanie.

Sťažovateľovi sa priznáva má nárok na náhradu trov konania.“

II.

5. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú

Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

6. Podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavný súd návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak.

7. Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

8. Podstata sťažnosti spočíva v tvrdení sťažovateľky, že postupom najvyššieho súdu v jeho napadnutých konaniach, ako aj postupom krajského súdu v jeho napadnutých konaniach došlo k porušeniu jej základných práv podľa čl. 20 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 ústavy, ako aj práv podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru a čl. 1 dodatkového protokolu.

9. Podľa čl. 20 ods. 1 ústavy každý má právo vlastniť majetok. Vlastnícke právo všetkých vlastníkov ma rovnaký zákonný obsah a ochranu. Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky. Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch. Podľa čl. 1 dodatkového protokolu každá fyzická osoba alebo právnická osoba má právo pokojne užívať svoj majetok. Nikoho nemožno zbaviť jeho majetku s výnimkou verejného záujmu a za podmienok, ktoré ustanovuje zákon a všeobecné zásady medzinárodného práva.

K porušeniu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru

10. O zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti (návrhu) možno hovoriť vtedy, ak namietaným postupom orgánu štátu nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi namietaným rozhodnutím alebo iným označeným postupom orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, ktorých porušenie sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať tú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (napr. I. ÚS 66/98, III. ÚS 168/05, IV. ÚS 136/05, I. ÚS 453/2011).

11. Podľa konštantnej judikatúry ústavný súd nie je súčasťou systému všeobecných súdov, ale podľa čl. 124 ústavy je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti. Pri uplatňovaní tejto právomoci ústavný súd nie je oprávnený preskúmavať a posudzovať právne názory všeobecného súdu. Úlohou ústavného súdu totiž nie je zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách. Posúdenie vecí všeobecným súdom sa môže stať predmetom kritiky zo strany ústavného súdu iba v prípade, ak by závery, ktorými sa všeobecný súd vo svojom rozhodovaní riadil, boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne. O arbitrárnosti (svojevôli) pri výklade a aplikácii zákonného predpisu všeobecným súdom by bolo možné uvažovať len v prípade, ak by sa tento natoľko odchyľil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam (napr. I. ÚS 115/02, I. ÚS 12/05, I. ÚS 382/06).

12. Z uznesení v napadnutých konaniach najvyššieho súdu a napadnutých konaniach krajského súdu vyplýva, že predmetom exekúcie v každom zo 16 prípadov, v ktorých sťažovateľka figuruje ako oprávnená, bolo vymożenie peňažnej pohľadávky

s príslušenstvom, pričom výška samotných pohľadávok bez príslušenstva sa pohybovala od najnižšej sumy 69,70 € po najvyššiu sumu 165,97 €.

13. Ústavný súd poukazuje na to, že je absurdné, aby sťažovateľka v snahe vyhnúť sa konštatovaniu, že ide o bagateľnú vec, napadla v rámci jednej sťažnosti ústavnému súdu 16 samostatných konaní a argumentovala tým, že súhrn vymáhaných pohľadávok bez príslušenstva vo výške 1 460,45 € (s príslušenstvom vo výške 5 013,02 €) by mal byť dostatočný na to, aby sťažnosť nebola odmietnutá ako zjavne neopodstatnená. Ide totiž o samostatné konania.

14. Podľa § 31a zákona o ústavnom súde ak tento zákon neustanovuje inak a povaha veci to nevylučuje, použijú sa na konanie pred ústavným súdom primerane ustanovenia Civilného sporového poriadku (zákon č. 160/2015 Z. z., pozn.) alebo Trestného poriadku (zákon č. 301/2005 Z. z., pozn.).

15. Ústavný súd opakovane vo svojej rozhodovacej činnosti vyslovil, že ak Občiansky súdny poriadok (v minulosti) a Civilný sporový poriadok (v súčasnosti) upravujú, že dovolanie ako mimoriadny opravný prostriedok nie je prípustné vo veciach, v ktorých je napadnuté právoplatné rozhodnutie neprevyšujúce (v súčasnosti) desaťnásobok a v prípade sporov s ochranou slabšej strany dvojnásobok minimálnej mzdy, táto skutočnosť predstavuje vo sfére všeobecného súdnictva zákonný dôvod na odmietnutie dovolania z dôvodu neprípustnosti vzhľadom na to, že ide o sumu bagateľnú (pozri napr. IV. ÚS 358/08 alebo IV. ÚS 717/2013), ktorá vylučuje u bagateľných vecí prieskum rozhodnutí vydaných všeobecnými súdmi, potom by bolo proti logike pripustiť, aby ich prieskum bol automaticky posunutý aj do roviny ústavného súdnictva (IV. ÚS 431/2012). Aj preto ústavný súd v prípadoch, keď je v hre zjavne bagateľná suma, poskytuje ústavnoprávnu ochranu sťažovateľom len v celkom výnimočných prípadoch, ak sťažnosť signalizuje, že došlo k zásahu do základných práv alebo slobôd v mimoriadne závažnom rozsahu [intenzite (IV. ÚS 414/2010, IV. ÚS 79/2011, IV. ÚS 251/2011, I. ÚS 477/2017)]. Vo veci sťažovateľky o takýto výnimočný prípad podľa názoru ústavného súdu celkom zjavne nejde.

16. Ak sťažovateľ v rámci svojej argumentácie predkladá ústavnému súdu právny názor, z ktorého vyplýva, že v jeho prípade nemá ísť o tzv. „bagateľnú vec“, tak ústavný súd poukazuje na to, že pri skúmaní tejto skutočnosti vychádzal z hodnoty predmetu samotného sporu (pri stanovení hodnoty predmetu sporu ústavný súd vychádza z výšky minimálnej mzdy podľa osobitného predpisu) a svojej vlastnej judikatúry (IV. ÚS 358/08, IV. ÚS 340/2014, III. ÚS 529/2014, II. ÚS 468/2015, II. ÚS 357/2015), v zmysle ktorej je dôvodom na odmietnutie sťažnosti pri jej predbežnom prerokovaní z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti hodnota sporu nepresahujúca niekoľkonásobnú výšku minimálnej mzdy tak, ako je tomu pri podaní dovolania ako mimoriadneho opravného prostriedku (pozri už uvedenú argumentáciu).

17. Ústavný súd poukazuje na to, že ani jedno z konaní, ktorých sa sťažnosť týka, samo osebe neprevyšuje ani dvojnásobok (v prípade sporov s ochranou slabšej strany), nie to desaťnásobok minimálnej mzdy.

18. Ústavný súd, prihliadajúc na obsah sťažnosti, ako aj na obsah príloh k sťažnosti týkajúcich sa predmetnej veci, pri predbežnom prerokovaní sťažnosť sťažovateľky v časti týkajúcej sa namietaného porušenia základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

K porušeniu základného práva podľa čl. 20 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 1 dodatkového protokolu

19. Okrem iného ústavný súd upozorňuje, že sťažovateľka v splnomocnení svojho právneho zástupcu splnomocnila na podanie ústavnej sťažnosti a zastupovanie pred ústavným súdom vo veci porušenia základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie, ktorým možno chápať právo podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru (vychádzajúc z návrhu nálezu sťažovateľky uvedeného v sťažnosti aj v zmysle nadväznosti na čl. 46 ods. 1 ústavy). V sťažnosti sa však sťažovateľka domáha aj preskúmania

základného práva podľa čl. 20 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 1 dodatkového protokolu, ktoré však v splnomocnení obsiahnuté nie sú.

20. Podľa § 20 ods. 2 zákona o ústavnom súde k návrhu na začatie konania sa musí pripojiť splnomocnenie na zastupovanie navrhovateľa advokátom alebo komerčným právnikom, ak tento zákon neustanovuje inak. V splnomocnení sa musí výslovne uviesť, že sa udeľuje na zastupovanie pred ústavným súdom.

21. Podľa § 18 ods. 2 zákona č. 586/2003 Z. z. o advokácii a o zmene a doplnení zákona č. 455/1991 Zb. o živnostenskom podnikaní (živnostenský zákon) v znení neskorších predpisov advokát je povinný dôsledne využívať všetky právne prostriedky, a takto chrániť a presadzovať práva a záujmy klienta. Tieto povinnosti advokáta vylučujú, aby ústavný súd nahradzoval úkony právnej služby, ktoré je povinný vykonať advokát tak, aby také úkony boli objektívne spôsobilé vyvolať nielen začatie konania, ale aj prijatie sťažnosti na ďalšie konanie, ak sú na to splnené zákonom ustanovené predpoklady. Osobitne to platí pre všetky zákonom ustanovené náležitosti úkonov, ktorými začína konanie pred ústavným súdom (napr. II. ÚS 117/05, IV. ÚS 267/08).

22. V tejto súvislosti ústavný súd pripomína, že takýto nedostatok návrhu (sťažnosti) nie je povinný odstraňovať z úradnej povinnosti, ak sťažovateľ disponuje kvalifikovaným právnym zastúpením – advokátom. Uvedený záver vyplýva zo stabilnej rozhodovacej činnosti ústavného súdu (napr. IV. ÚS 77/08, I. ÚS 368/2010, IV. ÚS 322/2010, IV. ÚS 399/2010, III. ÚS 357/2010, III. ÚS 267/2010, II. ÚS 309/2010).

23. Keďže splnomocnenie pre právneho zástupcu nie je koncipované na podanie sťažnosti ústavnému súdu a zastupovanie pred ústavným súdom všeobecne (vo vzťahu k napadnutým konaniam najvyššieho súdu a napadnutým konaniam krajského súdu), ale sú v ňom uvedené aj konkrétne základné práva a práva, ktorých porušenie sa namieta, je ústavný súd obmedzený len na preskúmanie sťažovateľkou označeného základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

24. Preskúmaním porušenia základného práva podľa čl. 20 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 1 dodatkového protokolu sa tak ústavný súd nemohol zaoberať a s prihliadnutím na obsah sťažnosti, ako aj na obsah príloh k sťažnosti týkajúcich sa predmetnej veci pri predbežnom prerokovaní sťažnosť sťažovateľky v tejto časti odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu, že nemá náležitosti predpísané zákonom.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 17. októbra 2018